

Тоа гайле ичъ да го не беришъ;
Тук' прати му една бѣла книга,
Бѣла книга цѣрно написана: —
А егиди цара Султанъ Селимъ!
Ти ми сакашъ до четири добра,
Не ти да'амъ четири каменя.“
Како ука що го научила,
Така си ѝ не'ѣста почуло;
И му прати назотъ бѣла книга.
Кога цар—отъ книга ми отпеа,
Тога ми сѣ мошне налютило,
И ми пуци Турци Яничари;
Изкопа'е лѣгами потъ земи,
Ми пойдо'е во земни керали,
Да украдѣтъ млада Тодорица.
Тодоръ седналъ на диванъ високи,
Да си ручатъ ручегъ господарски
Со него'а мила стара майка,
И си дѣржитъ нивно мѣшко дете.
И си слезе млада Тодорица,
Да наточитъ вино тригодишно.
Кога виде чудо и големо!
Во керали Турци Яничари,
И сакаетъ Турци да ѝ грабатъ.
И имъ рече млада Тодорица:
„А егиди Турци Яничари!
Аль сте умни, али сте будали?
Вие мене що ме задирате?
Я не сумъ си млада Тодорица
Туку сумъ си цѣрна робинчица;
Тодорица на диванъ си сeditъ.
Кажете ми з' ощо ѝ барате,
Тодорица я да ѝ измаматъ,
Ясъ овдека да ви ѝ донесамъ.“
И ѝ велѣтъ Турци Яничари:
„Нѣ допушилъ цара Султанъ Селимъ,
Да грабиме млада Тодорица,
И при цара до ѝ отнесиме.“
Њ пуцѣ млада Тодорица;
Си отиде на диванъ високи;